

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak
Rolnummer 2019/KR/5

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Hof van beroep Brussel

Arrest

Kamer 18N

Aangeboden op
Niet te registreren

1) De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, met kabinet te 1000 Brussel, Waterloolaan 115

Vertegenwoordigd door Mr.

2) De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor asiel en migratie en administratieve vereenvoudiging, met kantoren te 1000 Brussel, Antwerpsesteenweg 59b (Dienst Vreemdelingenzaken)

Vertegenwoordigd door Mr.

3) De **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Minister van Buitenlandse Zaken, met kabinet te 1000 Brussel, Karmelietenstraat 15

Vertegenwoordigd door Mr.

Appellant,

tegen de beschikking van de tiende kamer - kortgeding van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel van 19 december 2018

tegen

Mevrouw [REDACTED] **G** [REDACTED], met laatst gekende woonplaats te [REDACTED]
[REDACTED], handelend zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van (beweerde) ouder en beheerder over de persoon en de goederen van de minderjarige kinderen [REDACTED] **G** [REDACTED],
en [REDACTED] **G** [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED]

Geïntimeerde,

Vertegenwoordigd door Mr.

° ° °

Na inberaadneming op 10 april 2019 spreekt het hof volgend arrest uit:

Gelet op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van de beschikking uitgesproken door de tiende - kortgeding kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel op 19 december 2018

(zaak gekend onder het rolnummer 18/72/C), beslissing die werd betekend op 27 december 2018 aan de BELGISCHE STAAT;

- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het hof op 25 januari 2019, namens de BELGISCHE STAAT;
- de syntheseconclusie in hoger beroep van de BELGISCHE STAAT, neergelegd ter griffie van het hof op 20 maart 2019;
- de syntheseberoepsbesluiten van mevrouw [REDACTED] G [REDACTED], neergelegd ter griffie van het hof op [datum aanvullen];
- de stukkenbundel van de BELGISCHE STAAT, neergelegd ter griffie van het hof op 20 maart 2019;
- de aanvullende stukken van de BELGISCHE STAAT (rechtspraak en rechtsleer), neergelegd ter zitting van 10 april 2019;
- de stukkenbundel van mevrouw [REDACTED] G [REDACTED], neergelegd ter griffie van het hof op 8 april 2019.

Gehoord de advocaten van partijen in hun pleidooien ter openbare terechtzitting van 10 april 2019.

° ° °

I. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

1. De oorspronkelijke vordering van mevrouw G [REDACTED] strekte ertoe de BELGISCHE STAAT te veroordelen om onmiddellijk het overbrengen van de kinderen [REDACTED] G [REDACTED], [REDACTED] en [REDACTED] G [REDACTED], [REDACTED] naar België te faciliteren door hen reisdocumenten/laissez-passer af te leveren, dan wel hen vanuit Turkije “te repatriëren”, op straffe van een dwangsom van € 5.000,00 per dag vertraging, vanaf een maand na betekening van de beschikking.

In ondergeschikte orde vroeg mevrouw G [REDACTED] de zaak in voortzetting te plaatsen voor neerlegging van de resultaten van het DNA-onderzoek inzake de vaderlijke afstamming van de kinderen.

Ten slotte vroeg ze de BELGISCHE STAAT te veroordelen tot de gerechtskosten, waaronder een “minimumrechtsplegingsvergoeding”, begroot op € 1.440,00 en de beschikking bij voorraad uitvoerbaar te horen verklaren en op de minuut, niettegenstaande elk verhaal, zonder borgtocht noch kantonnement.

2. De BELGISCHE STAAT vroeg de vordering van mevrouw G [REDACTED] af te wijzen als ongegrond en mevrouw G [REDACTED] te veroordelen tot de gerechtskosten, begroot op een rechtsplegingsvergoeding van € 1.440,00.

3. Bij beschikking van 19 december 2018 verklaarde de eerste rechter de vordering ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

“Beveelt de Belgische Staat om aan juffrouw [REDACTED] G [REDACTED] en juffrouw [REDACTED] G [REDACTED] de identiteits-, administratieve- en of/reisdocumenten te bezorgen die hen in staat stellen om onder begeleiding vanuit Turkije naar België te reizen en regelmatig België binnen te komen.

Zegt dat die verplichting moet worden uitgevoerd binnen een termijn van één maand na betekening van deze beslissing, onder verbeurte van een dwangsom van € 5.000,00 per dag vertraging en per kind, met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van € 500.000,00.

Veroordeelt de Belgische Staat tot betaling aan mevrouw [REDACTED] G [REDACTED], juffrouw [REDACTED] G [REDACTED] en juffrouw [REDACTED] G [REDACTED] van € 256,61 (dagvaardingskosten, rolrechten en bijdrage aan het fonds juridische tweedelijnsbijstand) + € 1.440,00 (rechtsplegingsvergoeding).”

4. In hoger beroep vraagt de BELGISCHE STAAT:

“Het ingestelde beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

dienvolgens de beschikking a quo te hervormen en te doen wat de eerste rechter behoorde te doen, met name de oorspronkelijke vordering van geïntimeerde onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren, alleszins voor wat de gevorderde dwangsom betreft;

-in elk geval, geïntimeerde te veroordelen tot betaling van de gerechtskosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoedingen, zowel in eerste aanleg, als in graad van beroep.”

5. Mevrouw G [REDACTED] vraagt het hoger beroep onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.

In ondergeschikte orde vraagt zij de zaak in voorzetting te plaatsen voor neerlegging van het vonnis inzake vaststelling moederlijke afstamming.

Zij vordert tevens de BELGISCHE STAAT te veroordelen tot betaling van de gerechtskosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, zowel in eerste aanleg, als in graad van beroep.

II. RELEVANTE FEITEN

6. De eerste rechter heeft de relevante feiten op deugdelijke wijze samengevat. Het hof maakt zich deze samenvatting eigen:

“Mevrouw G [REDACTED] werd geboren op [REDACTED] te Algerije en heeft sindsdien de Algerijnse nationaliteit. Ze heeft op 11 februari 2005 ook de Belgische nationaliteit verkregen.

Volgens haar conclusies vertrok ze in oktober 2013 naar Syrië. Ze werd van ambtswege uit de Belgische bevolkingsregisters afgevoerd op 12 december 2013.

In Syrië had ze naar eigen zeggen een relatie (een “religieus huwelijk”) met de heer ██████████ E█████████, houder van de Belgische nationaliteit. Uit de relatie zouden twee kinderen geboren zijn: ██████████ G█████████ op ██████████ en ██████████ G█████████ op ██████████. Beide kinderen werden geboren te Syrië, Raqqa. Nu de geboortes in oorlogsgebied plaatsvonden, werden ze niet geregistreerd en zijn er geen geboortektes.

Volgens het relaas van mevrouw G█████████ overleed de heer E█████████ in maart 2016. Zijzelf vluchtte eind 2017 met de twee kinderen naar Turkije. Op 7 januari 2018 werd ze in Turkije opgepakt en opgesloten. Op 3 april 2018 werd ze veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar. Tegen die beslissing werd hoger beroep ingesteld, een beslissing daarover is er niet, minstens niet gekend.

Sinds 7 januari 2018 verblijft mevrouw G█████████ onafgebroken in de gevangenis. Aangezien de kinderen geen geboortekte hebben, werden ze niet toegelaten mevrouw G█████████ te vergezellen. Zij werden in Turkije opgevangen door de moeder van mevrouw G█████████, mevrouw ██████████ A█████████ D, met de Belgische nationaliteit en woonplaats te Beringen.

Nog vóór haar opsluiting in de gevangenis te Turkije, had mevrouw G█████████ ZAL aan de Belgische ambassade in Turkije om reisdocumenten verzocht om door te reizen naar België. Er werd evenwel geëist dat zij de afstamming van de kinderen bewees, wat niet lukte vooraleer zij werd opgepakt.

Op 14 maart 2018 werd in Turkije een bloedstaal afgenomen van beide kinderen. Het was niet mogelijk een bloedstaal van mevrouw G█████████ af te nemen omdat de toegang tot de gevangenis geweigerd werd, de gewenste onderzoeksdaad vereiste volgens de Turkse autoriteiten het naleven van een andere procedure.

De bloedstalen van de kinderen werden via diplomatieke weg naar België overgebracht en vergeleken met bloedstalen van de ouders van mevrouw G█████████, de heer ██████████ d G█████████ en mevrouw ██████████ A█████████, beide van Belgische nationaliteit en met woonplaats te Beringen.

In een verslag van 20 juni 2018 van het ULB Erasmus Ziekenhuis wordt aangegeven dat zij met een zekerheid van 99,99 % de grootouders zijn van de kinderen.

Op basis van die resultaten werd aan de Belgische ambassade in Turkije opnieuw om reisdocumenten gevraagd, zonder resultaat.

Het verblijf van mevrouw A█████████ in Turkije werd volgens eisende partijen inmiddels onmogelijk gemaakt doordat de Turkse autoriteiten op 6 september 2018 een inreisverbod hebben uitgevaardigd met een duurtijd van zestig maanden omdat zij voordien langer in Turkije verbleef dan door haar visum toegelaten. Zij menen dat een regularisatie van die toestand geweigerd wordt door het Turkse consulaat te Antwerpen. Er zijn geen stukken waaruit dat met zekerheid kan worden afgeleid.

Volgens de Belgische Staat zouden de kinderen in Turkije kunnen opgevangen worden door de familie van de nieuwe partner van mevrouw G█████████, wat wordt betwist door eisende partijen. Zij wijzen erop dat mevrouw A█████████ zelf een appartement in Turkije huurde en inrichtte om er de kinderen op te vangen

en te verzorgen. Inmiddels kan mevrouw A [REDACTED] dat evenwel niet meer zelf doen en werd de taak overgenomen door de zus van mevrouw Amina G [REDACTED], [REDACTED], die 19 jaar oud zou zijn.

Om de moederlijke afstamming te laten vaststellen werd inmiddels in België een gerechtelijke procedure voorbereid door een voogd ad hoc te laten aanstellen voor de kinderen. Dat gebeurde bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg van 13 november 2018. De procedure zelf werd nog niet gestart.

Een procedure in Turkije om de moederlijke afstamming te laten vaststellen, werd ongegrond verklaard bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kayseri. Volgens de raadsman van eisende partijen omdat de Turkse rechtbank zich niet internationaal bevoegd achtte. Dat kan niet afgeleid worden uit de stukken.

Het is niet bekend of in Turkije andere stappen werden gezet om de situatie van de kinderen te regulariseren of te verbeteren – zoals aanvraag om erkend te worden als staatloze – noch wat de duur en slaagkansen van procedures in Turkije zouden zijn.”

7. Het hof vult dit feitenrelaas aan als volgt.

7.1. De bevoegde Minister voor asiel en migratie en administratieve vereenvoudiging, Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 22 januari 2019 beslist om een vrijgeleide (laissez-passer) en een visum D (code B17) toe te kennen aan de minderjarige kinderen [REDACTED].

Het visum voor de kinderen impliceert een toelating om gedurende één jaar op Belgisch grondgebied te verblijven. Vooraleer de vrijgeleides met visum overhandigd werden, diende de begeleider een document voor ontvangst te ondertekenen waarin de voorwaarden om het verblijf van de kinderen te kunnen verlengen, opgelijst staan. Dit houdt in:

- het kunnen aantonen en bewijzen van hun identiteit;
- het voorleggen van stukken die het overlijden van de vader aantonen, alsook het bewijs dat de moeder akkoord is gegaan om de kinderen aan de grootmoeder (m.n. mevrouw [REDACTED] A [REDACTED]) toe te wijzen, of het voorleggen van een gerechtelijke beslissing waarin het hoederecht aan de grootouders van moederskant (m.n. de heer [REDACTED] G [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] A [REDACTED]) wordt toegewezen;
- het voorleggen van stukken die een effectieve samenwoning met de grootouders van moederskant (m.n. de heer [REDACTED] G [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] A [REDACTED]) aantonen.

De (beweerde) tante van de kinderen (m.n. mevrouw [REDACTED]), diende over een schriftelijke toestemming van mevrouw [REDACTED] G [REDACTED] te beschikken waarin laatstgenoemde haar akkoord geeft dat de kinderen naar België terugkeren.

De visa in kwestie bevatten tevens een aantal verplichte vermeldingen:

- naast de visumstickers wordt op de vrijgeleide vermeld (met de hand geschreven) “visa délivré sous réserve de tous droits” (vrije vertaling: “visa afgeleverd onder voorbehoud van alle rechten”);

- ook op het document waarin de voorwaarden om het verblijf van de kinderen te kunnen verlengen, opgelijst staan, wordt vermeld: “visa délivré sous réserve de tous droits” (vrije vertaling: “visa afgeleverd onder voorbehoud van alle rechten”).

De reis van Kayseri naar Istanboel en van Istanboel naar Brussel diende verder door de familie gefinancierd te worden.

7.2. De kinderen zijn op 4 februari 2019 in België aangekomen.

De rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, sectie jeugdrechtbank, besliste op 4 februari 2019 om de kinderen toe te vertrouwen aan het gezin van de ouders van mevrouw G [REDACTED], mits een verdere begeleiding van de dienst Pleegzorg Limburg.

De kinderen worden thans niet alleen door de jeugdrechter en de dienst Pleegzorg Limburg gevolgd, maar ook door de Sociale Dienst Jeugdrechtbank Hasselt (SDJ Hasselt), Kind en Gezin regio Beringen, CLB GO! Limburg-Noord Adite, GO! PRO, Jongerenwelzijn OSD en tot slot door een deradicaliseringsambtenaar.

De kinderen zijn ingeschreven op het adres van voormelde grootouders langs moederszijde (m.n. de heer [REDACTED] G [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] A [REDACTED]), wonende in de Waterstraat 23 te 3582 Koersel-Beringen. Er werd hen een bewijs van identiteit overhandigd.

De kinderen zijn ingeschreven in de [REDACTED] school [REDACTED].

7.3. Op 20 maart 2019 heeft mevrouw G [REDACTED] een dagvaarding uitgebracht inzake vaststelling moederschap overeenkomstig art. 314 B.W. De zaak werd ingeleid op 4 april 2019 voor de 6de I kamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, en vervolgens uitgesteld naar de zitting van 21 mei 2019 daar het Openbaar Ministerie schriftelijk advies wenste te verlenen.

III. BESPREKING

III.1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep

8. Het hoger beroep werd regelmatig naar vorm en termijn ingesteld.

9. Mevrouw G [REDACTED] is van oordeel dat de BELGISCHE STAAT geen (actueel) belang heeft bij het instellen of verderzetten van de beroepsprocedure, om reden dat een vrijgeleide en een visum D werden afgeleverd en de kinderen op 4 februari 2019 in België zijn aangekomen.

Bovendien stelt mevrouw G [REDACTED] dat de kinderen minderjarig zijn en niet gerepatrieerd kunnen worden in geval de bestreden beslissing zou worden hervormd.

Zij stelt tevens dat de kinderen staatloos zijn en dat staatlozen niet gerepatrieerd kunnen worden.

Meer nog stelt mevrouw G [REDACTED] dat het hoger beroep zonder voorwerp is, om reden dat de BELGISCHE STAAT de beschikking van de kortgedingrechter heeft uitgevoerd, met name door het afleveren van reisdocumenten. Zij voegt eraan toe dat de kinderen reeds in België zijn aangekomen.

Uit het standpunt van de BELGISCHE STAAT dat hij wil voorkomen dat er een “precedent” wordt gecreëerd “omdat het de deur openzet voor een ongebreidelde terugkeer van kinderen”, leidt mevrouw G [REDACTED] af dat het hoger beroep van de BELGISCHE STAAT eerder politiek getint is en dat het belang van de BELGISCHE STAAT bijgevolg van politieke aard is. Voor dergelijk belang kan de BELGISCHE STAAT geen beroep doen op de hoven en rechtbanken. Het politiek belang van de BELGISCHE STAAT weerstaat volgens mevrouw G [REDACTED] niet de toetsing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de rechtsvordering zoals bepaald in art. 17 en 18 Ger. W.

10. De BELGISCHE STAAT stelt dat het niet zijn intentie is om de kinderen terug te sturen, maar wil wel dat voor het creëren van de vereiste juridische voorwaarden rekening wordt gehouden met het bestaande wettelijk en reglementair kader, hetgeen de eerste rechter ten onrechte niet heeft gedaan. De BELGISCHE STAAT stelt dat hij er alle belang bij heeft om het door de eerste rechter gecreëerde imaginaire juridische kader als “precedent” uit het rechtsverkeer te zien verdwijnen, omdat het de deur openzet voor een ongebreidelde terugkeer van kinderen zonder dat aan de daarvoor vereiste vooropgestelde wettelijke en reglementaire voorwaarden zou voldaan zijn.

Verder benadrukt de BELGISCHE STAAT dat de afgeleverde verblijfstitels (op grond waarvan de terugkeer van de kinderen concreet werd gerealiseerd) niet onvoorwaardelijk werden afgeleverd. De verlenging van de verblijfstitels is immers slechts mogelijk wanneer een aantal voorwaarden vervuld worden, zo onder meer het zetten van de nodige stappen om de afstamming en vervolgens de nationaliteit te kunnen vaststellen. Indien mevrouw G [REDACTED] zou nalaten om voormelde initiatieven te nemen, kan niet worden uitgesloten dat de kinderen geen verlenging van hun verblijfstitels zouden bekomen. In die hypothese heeft de BELGISCHE STAAT er alle belang bij dat de eerder door de eerste rechter gewezen beschikking hervormd zou worden, ten einde ook in die hypothese het bestaande wettelijke en reglementaire kader alsnog te kunnen toepassen.

Bovendien stelt de BELGISCHE STAAT dat hij er belang bij heeft te doen vaststellen dat de ingestelde vordering tot het opleggen van maatregelen niet (meer) urgent is. Bij vaststelling van het feit dat de oorspronkelijke eis niet meer urgent is, zal de oorspronkelijke eiser immers in graad van beroep veroordeeld worden tot de kosten van de procedure.

Zelfs wanneer de gevraagde maatregel in de loop van de procedure is genomen en uitgevoerd, stelt de BELGISCHE STAAT dat de eisende partijen, zelfs als zij bekomen hebben wat zij wilden in gevolge de beschikking in eerste aanleg, toch nog tot de gerechtskosten kunnen veroordeeld worden. Hij verwijst in dat verband naar rechtspraak van het Hof van Cassatie (o. m. Cass. 17 april 2009, AR C.08.0329.N, *Arr. Cass.* 2009, afl. 4, 1030, *RW* 2009-10, afl. 42, 1777).

Ook om die reden besluit de BELGISCHE STAAT dat hij nog over het vereiste belang beschikt voor het voeren van de beroepsprocedure.

11. Mevrouw G [REDACTED] betwist dit standpunt van de BELGISCHE STAAT en stelt dat het arrest van het Hof van Cassatie van 17 april 2009 achterhaald is. Zij verwijst naar latere rechtspraak van het Hof van Cassatie waarin werd beslist dat het verdwijnen van urgentie de appelrechter niet ontslaat van de

verplichting om na te gaan of de maatregel wettig was op het tijdstip dat deze bevolen werd (in die zin Cass. 4 februari 2011, AR C.10.0459.N, *Arr. Cass.* 2011, 413; *JT* 2011, 246, noot J.-F. VAN DROOGHENBROECK, *RABG* 2011, 817, *RW* 2011-12, 866, noot J. VAN DONINCK; Cass. 16 juni 2011, AR C.10.0153.F, *Arr. Cass.* 2011, 1556, *JT* 2011, 631, noot).

Mevrouw G. [REDACTED] merkt ook op dat het onrechtvaardig zou zijn haar te veroordelen tot de kosten. Immers, wegens het uitblijven van een beslissing inzake de terugkeer van de kinderen heeft mevrouw G. [REDACTED] de BELGISCHE STAAT in rechte moeten dagvaarden. Pas nadat hij daartoe door de eerste rechter veroordeeld werd, heeft de BELGISCHE STAAT identiteits-, administratieve en/of reisdocumenten afgeleverd. Na het afleveren van deze documenten werd er door de BELGISCHE STAAT hoger beroep aangetekend. Mevrouw G. [REDACTED] nu veroordelen tot de kosten, zou betekenen dat een partij te kwader trouw een beslissing in rechte kan afwachten, veroordeeld worden tot o.a. de kosten, de beslissing uitvoeren en vervolgens beroep aantekenen om de kosten alsnog te laten overhevelen aan de initieel in het gelijk gestelde partij.

12. In hoger beroep heeft het belangvereiste een dubbele betekenis, meer bepaald een specifieke en een algemene toelaatbaarheidsvereiste. Beide toelaatbaarheidsvereisten dienen achtereenvolgens te worden onderzocht. Ten eerste is het belang een autonome toelaatbaarheidsvoorwaarde voor het hoger beroep, meer bepaald heeft enkel de partij die door de eerste rechter in het beschikkend gedeelte van het vonnis in enig opzicht in het ongelijk is gesteld, belang om hoger beroep in te stellen. Vervolgens gelden de algemene voorwaarden van art. 17-18 Ger. W. De appellant dient een reeds verkregen en dadelijk belang te hebben (K. BROECKX, “De autonomie van het belang als toelaatbaarheidsvoorwaarde in hoger beroep”, (noot onder Cass. 13 september 1991), *RW* 1991-92, 883-885).

De BELGISCHE STAAT werd in de bestreden kort geding beschikking in het ongelijk gesteld en heeft derhalve belang om hoger beroep in te stellen.

Bovendien heeft de BELGISCHE STAAT een reeds verkregen en dadelijk belang in de zin van art. 17-18 Ger. W. De BELGISCHE STAAT stelt terecht dat hij er belang bij heeft om de bestreden kort geding beschikking uit het rechtsverkeer te zien verdwijnen, omdat de eerste rechter naar zijn oordeel een imaginair juridisch kader heeft gecreëerd, met miskenning van het bestaande wettelijk en reglementair kader. De BELGISCHE STAAT merkt tevens terecht op dat de afgeleverde verblijfstitels (op grond waarvan de terugkeer van de kinderen concreet werd gerealiseerd) niet onvoorwaardelijk werden afgeleverd. De verlenging van de verblijfstitels is immers slechts mogelijk wanneer een aantal voorwaarden vervuld worden, zo onder meer het zetten van de nodige stappen om de afstamming en vervolgens de nationaliteit te kunnen vaststellen. Indien mevrouw GHEZZAL zou nalaten om voormelde initiatieven te nemen, kan niet worden uitgesloten dat de kinderen geen verlenging van hun verblijfstitels zouden bekomen. In die hypothese heeft de BELGISCHE STAAT er alle belang bij dat de bestreden kort geding beschikking hervormd zou worden, teneinde ook in die hypothese het bestaande wettelijke en reglementaire kader alsnog te kunnen doen gelden.

De BELGISCHE STAAT heeft het vereiste belang (zowel in de specifieke als in de algemene betekenis) om hoger beroep in te stellen.

Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk.

III.2. Rechtsmacht van de gewone hoven en rechtbanken

13. De BELGISCHE STAAT is van mening dat niet de gewone hoven en rechtbanken, maar wel de Raad van State “bevoegd” is voor de beoordeling van de voorliggende vordering om de initiële weigeringsbeslissing de gevraagde reisdocumenten af te leveren, te bestrijden. Hij werpt dan ook een exceptie van onbevoegdheid¹ op, die de openbare orde raakt.

14.1. Om na te gaan of de gewone hoven en rechtbanken rechtsmacht hebben, dan wel de Raad van State rechtsmacht heeft, dient te worden onderzocht of het geschil een objectief, dan wel een subjectief recht tot voorwerp heeft.

In de verhouding burger-overheid beschikt de burger slechts over een subjectief recht ten aanzien van de overheid wanneer de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, d.i. wanneer de norm van het objectief recht de inhoud of het voorwerp bepaalt van een beslissing die de overheid moet nemen van zodra de gestelde voorwaarden vervuld zijn, zodra de burger op grond van die norm van de overheid een welbepaald gedrag kan eisen.

Om na te gaan of de vordering betrekking heeft op een subjectief recht, moet worden gekeken naar het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van de vordering.

14.2. Volgens de BELGISCHE STAAT blijkt duidelijk uit de dagvaarding dat mevrouw G [REDACTED] van de BELGISCHE STAAT de afgifte van reisdocumenten vordert onder verbeurte van een dwangsom. Hoewel wordt aangevoerd dat het voorwerp van de rechtsvordering een schending van artikelen uit het EVRM en het Kinderrechtenverdrag betreft, blijkt volgens de BELGISCHE STAAT duidelijk dat de werkelijke en rechtstreekse doelstelling van de vordering een hervorming van een eerdere beslissing van een administratieve overheid betreft, *in casu* de beslissing tot (voorlopige) impliciete weigering van de afgifte van reisdocumenten. Deze impliciete weigeringsbeslissing kan worden gekwalificeerd als een eenzijdig besluit van een administratieve overheid, zodat een beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State diende te worden ingesteld. Het geschil heeft dus betrekking op een objectief recht.

14.3. Dit standpunt van de BELGISCHE STAAT kan niet worden bijgetreden. De vordering van mevrouw G [REDACTED] heeft betrekking op subjectieve rechten die de kinderen putten uit o.a. het EVRM en het Kinderrechtenverdrag. Mevrouw G [REDACTED] beoogde met haar vordering die gesteund is op subjectieve rechten, de terugkeer van de kinderen naar België te bekomen. Om deze terugkeer mogelijk te maken benodigde zij de aflevering van reisdocumenten door de BELGISCHE STAAT.

In tegenstelling tot hetgeen de BELGISCHE STAAT voorhoudt, betreft de vordering van mevrouw G [REDACTED] geen beroep tegen een (impliciete) weigeringsbeslissing van de BELGISCHE STAAT om reisdocumenten af te leveren.

De vordering van mevrouw G [REDACTED] behoort derhalve tot het subjectief contentieux, zodat de gewone hoven en rechtbanken rechtsmacht hebben om kennis te nemen van de vordering.

15.1. De BELGISCHE STAAT haalt nog een andere reden aan waarom de rechter in kort geding niet over de vereiste bevoegdheid zou beschikken om in deze zaak een beslissing te nemen. Meer bepaald legt

¹ De BELGISCHE STAAT gebruikt de termen “bevoegdheid” en “rechtsmacht” door elkaar, doch bedoelt “rechtsmacht”.

de BELGISCHE STAAT uit dat alvorens reisdocumenten kunnen worden afgeleverd, de nationaliteit dient te worden vastgesteld, wat enkel mogelijk is indien de afstamming vaststaat.

Indien de rechter in kort geding zonder dat de afstamming en de nationaliteit vaststaan, toch de afgifte van de reisdocumenten beveelt, impliceert dit volgens de BELGISCHE STAAT dat de rechter in kort geding aan beleidsvoering doet en als het ware beleidsregels uitvaardigt die enkel door de uitvoerende macht kunnen worden tot stand gebracht, hetgeen in strijd is met het grondwettelijk verankerde beginsel van de scheiding der machten en art. 6 Ger. W., dat stelt dat rechters, in de zaken die aan hun oordeel onderworpen zijn, geen uitspraak mogen doen bij wege van algemene en als regel geldende beschikking.

Een rechter kan en mag immers slechts de wet toepassen². Hij spreekt recht en moet uitmaken wat de rechtsregel zegt, maar mag niet vervallen in een opportuniteits-, beleids- of doelmatigheidscontrole. De rechter kan de bestaande rechtsregels dan ook niet zomaar naast zich neerleggen.

De BELGISCHE STAAT merkt in dat verband op dat er door de familierechtbank nog een uitspraak moet worden gedaan omtrent de afstamming.

Aangezien de bevoegdheid van de BELGISCHE STAAT rechtstreeks getroffen wordt door de bestreden beschikking, beschikt de BELGISCHE STAAT – naar zijn mening – over het vereiste belang om die beschikking in graad van beroep aan te vechten. Dit geldt des te meer nu de onder dwang van de in de beschikking vermelde dwangsommen afgeleverde documenten onder strikte voorwaarden werden afgeleverd en derhalve in die zin niet *per se* tot een definitieve terugkeer en *dito* verblijf zouden kunnen leiden.

15.2. Mevrouw G [REDACTED] is van oordeel dat de hoven en rechtbanken de BELGISCHE STAAT weldegelijk kunnen veroordelen tot het afleveren van reisdocumenten zonder dat er aan beleidsvoering wordt gedaan.

Eén en ander vloeit volgens haar bovendien voort uit de positieve verplichtingen die o.a. het EVRM aan de Verdragsstaten oplegt. Toetsing door de hoven en rechtbanken van de handeling van een Verdragsstaat aan de positieve verplichtingen van o.a. het EVRM en eventuele veroordeling om te handelen conform deze positieve verplichtingen betekent volgens haar niet dat er geraakt wordt aan de scheiding van de machten.

Bovendien stelt mevrouw G [REDACTED] dat zij weldegelijk aanspraak kan maken op de gevorderde (en inmiddels verkregen) reisdocumenten.

Ten slotte stelt zij dat zij er geen bezwaar tegen heeft dat huidige procedure geschorst wordt in afwachting van de uitspraak van de familierechtbank in de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt. De zaak staat voor behandeling op de zitting van 21 mei 2019 van de 6de I kamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt.

² *In casu* de bepalingen van het Consulair Wetboek.

15.3. Zoals hiervoor reeds geoordeeld, heeft de vordering van mevrouw G [REDACTED] betrekking op subjectieve rechten die de kinderen putten uit o.a. het EVRM en het Kinderrechtenverdrag. Mevrouw G [REDACTED] beoogde met haar vordering die gesteund is op subjectieve rechten, de terugkeer van de kinderen naar België te bekomen. Om deze terugkeer mogelijk te maken benodigde zij de aflevering van reisdocumenten door de BELGISCHE STAAT.

De rechter in kort geding is bevoegd om aan de overheid maatregelen op te leggen die noodzakelijk zijn ter voorkoming of stopzetting van een ogenschijnlijk foutieve aantasting door die overheid van de subjectieve rechten³ die de hoven en rechtbanken moeten vrijwaren.

De eerste rechter heeft aan de BELGISCHE STAAT bevolen om aan de kinderen de identiteits-, administratieve en reisdocumenten te bezorgen die hen in staat stellen om onder begeleiding vanuit Turkije naar België te reizen en regelmatig België binnen te komen.

Het bevel werd opgelegd om te remediëren aan een ogenschijnlijk foutieve schending van de subjectieve rechten van de kinderen. De eerste rechter motiveerde de beslissing onder meer als volgt:

“Zoals gezegd, bevinden de kinderen zich momenteel in feitelijke omstandigheden die een sterke band met België creëren en die niet geëvenaard wordt door een band met enig ander land – in die mate dat de Belgische Staat de enige, zo niet, de meest aangewezen instantie is om de concretisering van de opgesomde verplichtingen ten aanzien van de kinderen op zich te nemen. De kinderen zijn immers feitelijk staatloos, dan wel Belg, bevinden zich in preciaire en schadelijke omstandigheden, hebben enkel in België zorgverstreckende familieleden en enkel in België een stabiel ontwikkelingsperspectief op lange termijn. Op de vereiste korte termijn is daarvoor geen gelijkwaardig of anderszins afdoende alternatief beschikbaar.

Om in het concrete geval te voldoen aan de opgesomde plichten die de Belgische Staat is aangegaan en om te verhelpen aan de noodsituatie waarin de kinderen en hun Belgische familieleden zich bevinden, is het bijgevolg vereist dat aan de kinderen de nodige administratieve, identiteits- en/of reisdocumenten worden verschaft, waarmee zij onder begeleiding van een familielid ([REDACTED]) vanuit Turkije naar België kunnen reizen en België kunnen binnenkomen.”

De eerste rechter heeft geen beslissing genomen over de afstamming en de nationaliteit van de kinderen en heeft de bevoegdheid van de rechter ten gronde daarover onverkort gelaten.

De eerste rechter heeft derhalve gehandeld binnen de perken van zijn bevoegdheid.

Evenmin heeft de eerste rechter geraakt aan de scheiding der machten. Het bevel aan de BELGISCHE STAAT om identiteits-, administratieve en reisdocumenten af te leveren, betekent niet dat de rechter aan beleidsvoering doet. De eerste rechter heeft aan de overheid enkel een maatregel opgelegd om een einde te stellen aan de ogenschijnlijk foutieve schending van de subjectieve rechten van de kinderen.

III.3. Spoedeisendheid

³ Zie *supra* randnr. 14.3.

16.1. De BELGISCHE STAAT is van oordeel dat ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep de zaak zelf aanhangig wordt bij de rechter in hoger beroep. De rechter in beroep dient zich derhalve uit te spreken over vraag of er nog urgentie aanwezig is om maatregelen op te leggen.

Nu de kinderen in België verblijven, blijkt meteen dat er geen urgentie meer is voor mevrouw G [REDACTED] om maatregelen te doen opleggen. De vordering tot het opleggen van urgente maatregelen dient te worden afgewezen.

16.2. Mevrouw G [REDACTED] betwist dit standpunt van de BELGISCHE STAAT en stelt terecht dat volgens recente cassatierechtspraak de appelrechter bij de beoordeling van het geschil zich niet kan beperken tot de loutere vaststelling dat hij geen rechtsmacht meer heeft wegens gebrek aan urgentie.

In zijn arrest van 4 februari 2011 besliste het Hof van Cassatie dat de appelrechter, ook wanneer de urgentie is weggefallen op het ogenblik van de uitspraak, niettemin nog de wettigheid van de beroepen kortgedingmaatregelen moet onderzoeken: uit de devolutieve werking van het hoger beroep volgt dat de rechter die in hoger beroep kennis neemt van het hoger beroep tegen een beslissing die de maatregelen in kort geding heeft gewezen, de wettigheid van de beroepen kortgedingmaatregelen moet onderzoeken (Cass. 4 februari 2011, AR C.10.0459.N, *Arr. Cass.* 2011, 413, *JT* 2011, 246, noot J.-F. VAN DROOGHENBROECK, *RABG* 2011, 817, *RW* 2011-12, 866, noot J. VAN DONINCK).

Ook in zijn arrest van 16 juni 2011 oordeelde het Hof van Cassatie dat uit de artikelen 584, tweede lid en 1068, eerste lid Ger. W. volgt dat het wegvallen van de hoogdringendheid in hoger beroep de rechter in kort geding, bij wie regelmatig hoger beroep is ingesteld door een partij tegen wie een voorlopige maatregel is uitgesproken, niet belet na te gaan of de beslissing van de eerste rechter verantwoord was op het ogenblik dat hij uitspraak deed en, indien nodig, die beslissing teniet te doen (Cass. 16 juni 2011, AR C.10.0153.F, *Arr. Cass.* 2011, 1556, *JT* 2011, 631, noot, *RCJB* 2012, 382, noot G. CLOSSET-MARCHAL).

Het hof dient derhalve na te gaan of de bestreden kort geding beschikking al dan niet verantwoord was op het ogenblik dat de eerste rechter uitspraak deed en, indien nodig, die beslissing teniet te doen.

17.1. De BELGISCHE STAAT betwist tevens dat de eerste rechter bij urgentie in kort geding kon tussenkomen. Hij stelt dat mevrouw G [REDACTED] huidige vordering pas bijna tien maanden nadat zij in de gevangenis werd opgesloten, heeft ingesteld en dat zij een niet transparante en weinig coöperatieve houding heeft aangenomen in deze zaak, in het bijzonder wat betreft de opvang van de kinderen in Turkije. De BELGISCHE STAAT besluit dan ook dat mevrouw G [REDACTED] geen bewijs voorbrengt van de concrete omstandigheden waaruit de urgentie zou moeten blijken.

17.2. Mevrouw G [REDACTED] stelt dat de zaak bij de inleiding weldegelijk spoedeisend was, aangezien de kinderen, bij gebreke aan een geboorteakte, niet bij haar in de gevangenis terecht konden. De procedure tot vaststelling van de moederlijke afstamming in Turkije werd door de Turkse rechtbanken ongegrond verklaard, waardoor de kinderen niet bij mevrouw G [REDACTED] in de gevangenis terecht konden.

Aangezien de kinderen geen geboorteakte kunnen voorleggen, verbleven zij illegaal in Turkije. Zij hadden geen of beperkte toegang tot basisbehoeften.

Bovendien merkt mevrouw G [REDACTED] op dat aan haar moeder ([REDACTED]), die voor de kinderen in Turkije zorgde, op 6 september 2018 een inreisverbod werd betekend, waardoor zij gedurende zestig maanden niet naar Turkije kan reizen.

Een verder verblijf van de kinderen, zonder enige vorm van permanente zorg en opvang was onmogelijk. Mevrouw G [REDACTED] argumenteert dat Turkije bezwaarlijk als een “veilig derde land” kan beschouwd worden, waar de kinderen in afwachting van de vrijlating van mevrouw G [REDACTED] kunnen verblijven. Turkije is voor de gebrekkige kwaliteit van de opvang van asielzoekers sinds 1991 al meermaals veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, of voor de strijdigheid van de opvang met art. 3 EVRM (zie b.v. EHRM 22 september 2009, *Abdolkhani en Karimnia tegen Turkije* (zaak nr. 30471/08); EHRM 15 december 2015, *S.A. tegen Turkije* (zaak nr. 74535/10)).

Mevrouw G [REDACTED] besluit dat, gelet op het recente inreisverbod van haar moeder ([REDACTED]), er beperkt opvang voor de kinderen was voorzien waardoor de situatie hoogdringend was.

In antwoord op de vaststelling van de BELGISCHE STAAT dat de vordering pas tien maanden na haar opsluiting in de gevangenis werd ingesteld, stelt mevrouw G [REDACTED] dat dit feit te maken heeft met de houding van de Belgische regering. De regering verklaarde immers bereid te zijn om de terugkeer van kinderen van IS-strijders, die jonger dan 10 jaar zijn, mogelijk te maken.

17.3. Er is sprake van hoogdringendheid “wanneer een onmiddellijke beslissing wenselijk is om schade van een bepaalde omvang, dan wel ernstige ongemakken te voorkomen” (Cass. 11 mei 1990, *TBH* 1990, 774).

De urgentie raakt zowel de materiële bevoegdheid van de kortgedingrechter als de grond van de zaak. Wanneer de eisende partij urgentie aanvoert in de gedinginleidende akte, is de kortgedingrechter materieel bevoegd. Het louter beweren dat de vordering urgent is, volstaat om te besluiten tot de materiële bevoegdheid van de kortgedingrechter (Cass. 11 mei 1990, AR 6524, *Arr. Cass.* 1989-90, 1169). De effectieve beoordeling van de urgentie gebeurt op het ogenblik van de uitspraak. Indien de kortgedingrechter dan vaststelt dat er geen urgentie is, moet hij de vordering afwijzen als ongegrond (Cass. 11 mei 1990, AR 7089, *Arr. Cass.* 1989-90, 1175).

Bij de beoordeling van de urgentie wordt rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Onder deze omstandigheden dient o.m. rekening te worden gehouden met de houding van de eiser. Indien de eiser door zijn nalatigheid niet tijdig de vereiste maatregelen heeft getroffen die hem de gelegenheid hadden gegeven zijn rechten behoorlijk te laten gelden, dan kan hij zich achteraf niet meer tot de rechter in kort geding wenden om de toestand bij spoed te herstellen (E. KRINGS, “Het kort geding naar Belgisch recht”, *TPR* 1991, (1059) 1068, nr. 21).

Uit het feitenrelaas van mevrouw G [REDACTED] blijkt dat zij vóór zij in Turkije gearresteerd werd (op 7 januari 2018), via de Belgische ambassade in Ankara zowel voor haarzelf als voor de twee kinderen om reisdocumenten heeft verzocht om door te kunnen reizen naar België.

Mevrouw G [REDACTED] stelt dat zij eerst de biologische afstamming van de kinderen diende te bewijzen, aangezien de kinderen niet over een geboortakte beschikken.

Mevrouw G [REDACTED] wist dus reeds vóór 7 januari 2018 dat zij de biologische afstamming van de kinderen diende te bewijzen.

De BELGISCHE STAAT heeft zijn medewerking verleend om de biologische afstamming van de kinderen te laten vaststellen.

Tussen februari 2018 en mei 2018 verzocht de Belgische Ambassade verschillende malen de Turkse autoriteiten om een DNA-afname bij mevrouw G [REDACTED] toe te staan. Dit verzoek werd geweigerd en er werd aan de Ambassade meegedeeld dat een dergelijk onderzoek via rogatoire commissie gevraagd diende te worden. De Ambassade deelde dit mee aan de advocaat van mevrouw G [REDACTED].

Op 14 maart 2018 werd in aanwezigheid van de heer [REDACTED], ambassadesecretaris te Ankara, van beide kinderen een bloedstaal afgenomen.

De bloedstalen van de kinderen werden via diplomatieke koffer naar het ULB Erasmus ziekenhuis te Brussel overgebracht.

Om alsnog de moederlijke afstamming te kunnen vaststellen, hebben de ouders van mevrouw G [REDACTED] (m.n. de heer [REDACTED] G [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] A [REDACTED]) op 8 juni 2018 vrijwillig bloed afgestaan om via DNA-onderzoek te kunnen aantonen dat zij de biologische grootouders zijn van de kinderen.

Uit het verslag d.d. 20 juni 2018 van het ULB Erasmus ziekenhuis, centrum genetica, blijkt dat de heer [REDACTED] G [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] A [REDACTED] met minimum 99,99 % zekerheid de maternale grootouders zijn van de kinderen.

Op basis van deze gegevens verzocht mevrouw G [REDACTED] opnieuw via de Belgische ambassade in Ankara om afgifte van reisdocumenten voor de kinderen.

Op 5 september 2018 werd door de FOD Buitenlandse Zaken een gedetailleerd bericht overgemaakt aan de advocaat van mevrouw G [REDACTED], waarin de opties worden besproken die open staan voor zijn cliënte.

Dit bericht van 5 september 2018 luidde als volgt:

"Beste heer [REDACTED],

Ik vermoed dat DVZ nog geen dossier opende omdat zij niet louter op basis van een positieve DNA-test kunnen beslissen om reisdocumenten af te leveren aan de kinderen.

Want, puur juridisch-technisch gesproken, bestaan de kinderen eigenlijk nog niet aangezien er geen geboortakte is.

Ik kan u momenteel enkel het volgende aanraden:

Opdat reisdocumenten kunnen toegekend worden dient (1) de afstamming vastgesteld worden en (2) de nationaliteit.

(1) Normaal gezien wordt de moederlijke afstamming vastgelegd in de geboorteakte, maar die is er niet. Bij afwezigheid van een akte kan de moederlijke afstamming vastgelegd worden via erkenning of via gerechtelijke weg. Erkenning moet gebeuren in de woonplaats van de moeder – wat niet kan gezien zij ambtshalve afgeschreven is.

Blijft over: de gerechtelijke weg. U kan een procedure opstarten bij de familie rechtbank (artikel 314 en 332 quinquies van het burgerlijk wetboek) om de moederlijke afstamming te bepalen. U kunt hierbij pleiten dat – gezien de onmogelijkheid om een DNA-test bij de moeder te bekomen – de rechter de DNA-test van de grootouders in overweging neemt.

Indien de rechter dit volgt en de moederlijke afstamming vastlegt kan een vorm van geboortetest voor de kinderen opgesteld worden.

(2) De kinderen krijgen dan ook een nationaliteit, maar ook dit is verre van eenvoudig: Aangezien A. Belgo-Algerijnse is, geboren in het buitenland, zullen de kinderen in eerste instantie waarschijnlijk enkel Algerijns zijn; immers, kinderen geboren in het buitenland uit bipatride ouders die geboren zijn in het buitenland, krijgen enkel onmiddellijk de Belgische nationaliteit als zij dreigen staatsloos te zijn.

Bijgevolg moet er nog een procedure voor toekenning van de Belgische nationaliteit doorlopen worden (binnen de 5 jr na hun geboorte).

Problemen bij deze procedure:

- de moeder moet ingeschreven zijn in het bevolkingsregister van een gemeente (wat niet het geval is)*
- kan gebeuren op basis van een volmacht, maar de bevoegde instantie om een dergelijke volmacht op te stellen is de gemeente waar zij ingeschreven is ...,*

In dit stadium lijkt mij de enige mogelijkheid dat u, in naam van de grootouders, een gerechtelijke procedure opstart om de moederlijke afstamming vast te stellen. Indien de rechter hierin meegaat kan u op basis van de gerechtelijke uitspraak, bij DVZ een visum aanvragen voor familiehereniging.(...)” (stuk 4 bundel van de BELGISCHE STAAT).

Op 5 oktober 2018 heeft mevrouw G. een verzoekschrift tot aanstelling van een voogd *ad hoc* over de kinderen conform art. 331sexies B.W. neergelegd ter griffie van de familierechtbank in de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, om overeenkomstig art. 314 B.W. een vordering in te stellen om de afstamming van moederszijde gerechtelijk te laten vaststellen en dit o.a. door middel van het DNA-verslag van 20 juni 2018 waaruit blijkt dat de ouders van mevrouw G. () met minimum 99,99 % zekerheid de grootouders zijn van de kinderen.

Bij beschikking van 13 november 2018 werd mr. aangesteld als voogd *ad hoc* over de kinderen, ten einde deze te vertegenwoordigen in het geding omtrent het moederschap.

Op 20 maart 2019 is mevrouw G. overgegaan tot dagvaarding tot vaststelling van het moederschap overeenkomstig art. 314 B.W.

Uit deze chronologische uiteenzetting blijkt dat mevrouw G [REDACTED] tot 20 maart 2019 – dus méér dan vier maanden nadat een voogd *ad hoc* werd aangesteld en méér dan zes maanden nadat haar werd bevestigd dat een procedure tot vaststelling van de afstamming diende te worden ingeleid – heeft gewacht om de procedure tot vaststelling van de afstamming in te leiden. De procedure tot vaststelling van de moederlijke afstamming in Turkije werd door de Turkse rechtbanken reeds ongegrond verklaard op 8 juni 2018, m.a.w. negen maanden vóór de procedure tot vaststelling van de afstamming in België werd ingeleid.

Nochtans was volgens mevrouw G [REDACTED] de situatie hoogdringend, aangezien de kinderen, bij gebreke aan een geboorteakte, niet bij haar in de gevangenis terecht konden. Zij wijst erop dat de procedure tot vaststelling van de moederlijke afstamming in Turkije door de Turkse rechtbanken ongegrond werd verklaard, waardoor de kinderen niet bij haar in de gevangenis terecht konden. Bovendien stelt mevrouw G [REDACTED] dat aan haar moeder ([REDACTED]), die naar Turkije reisde om voor de kinderen te zorgen, op 6 september 2018 een inreisverbod werd betekend waardoor zij gedurende zestig maanden niet naar Turkije kan reizen.

Uit het voorgaande volgt dat mevrouw G [REDACTED] heeft getalmd om de procedure tot vaststelling van de afstamming van de kinderen in België in te leiden. Indien zij deze procedure met bekwame spoed had ingeleid, had zij reeds eerder de vereiste documenten kunnen verkrijgen en was het verzoek tot het bekomen van de door haar gevorderde dringende maatregelen vermeden geweest. Mevrouw G [REDACTED] heeft niet tijdig de vereiste maatregelen getroffen die haar de gelegenheid hadden gegeven haar rechten (en die van de kinderen) behoorlijk te laten gelden. Mevrouw GHEZZAL heeft derhalve zelf een situatie van hoogdringendheid gecreëerd.

Het feit dat mevrouw G [REDACTED] heeft gewacht om een procedure in te leiden om reden dat de regering had verklaard bereid te zijn om de terugkeer van kinderen van IS-strijders, die jonger dan 10 jaar zijn, mogelijk te maken, rechtvaardigt niet het getalm van mevrouw G [REDACTED]. Mevrouw G [REDACTED] wist reeds vóór 7 januari 2018 dat voor een terugkeer, *c.q.* (door)reis, van de kinderen naar België vereist was dat de afstamming en de nationaliteit van de kinderen vaststonden. Immers, vóór zij in Turkije gearresteerd werd op 7 januari 2018, had mevrouw GHEZZAL via de Belgische ambassade in Ankara zowel voor haarzelf als voor de twee kinderen om reisdocumenten verzocht om door te kunnen reizen naar België.

Derhalve was de voorwaarde van hoogdringendheid voor het voeren van een kort geding procedure, zoals bepaald in artikel 584, eerste lid Ger. W., niet vervuld. zodat de eerste rechter de vordering van mevrouw G [REDACTED] diende af te wijzen als ongegrond.

Bijgevolg is het hoger beroep van de BELGISCHE STAAT ontvankelijk en gegrond.

IV. KOSTEN

18. Aangezien mevrouw G [REDACTED] de in het ongelijk gestelde partij in de zin van de artikelen 1017 en 1022 Ger. W. is, wordt zij veroordeeld tot de kosten van beide aanleggen.

19. De vordering van mevrouw G [REDACTED] betreft een niet in geld waardeerbare vordering. Het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding bedraagt € 1.440,00 (geïndexeerd; art. 3 Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat (B.S. 9 november 2007).

OM DEZE REDENEN,

HET HOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekende op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep van de BELGISCHE STAAT ontvankelijk en gegrond;

Hervormt de bestreden beschikking en opnieuw recht doende;

Verklaart de oorspronkelijke vordering van mevrouw [REDACTED] G [REDACTED], handelend zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van (beweerde) ouder en beheerder over de persoon en de goederen van de minderjarige kinderen [REDACTED] G [REDACTED] en [REDACTED] G [REDACTED], tegen de BELGISCHE STAAT, ontvankelijk, doch ongegrond;

Veroordeelt mevrouw [REDACTED] G [REDACTED], handelend zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van (beweerde) ouder en beheerder over de persoon en de goederen van de minderjarige kinderen [REDACTED] G [REDACTED] en [REDACTED] G [REDACTED] L, tot de kosten van beide aanleggen, in hoofde van de BELGISCHE STAAT begroot op 2 x € 1.440,00 (rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg en hoger beroep) + € 180,00 (rolrecht hoger beroep) en in hoofde van haarzelf niet begroot, daar ze ten hare laste blijven.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 22 mei 2019 door

[REDACTED]	Raadsheer dd. voorzitter
[REDACTED]	Raadsheer
[REDACTED]	Plaatsvervangend raadsheer
[REDACTED]	Griffier

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]